מועדון פרשת נח תשפ"ה

דבר תורה של מרפסת גודמן

תמר בראשית

שבוע טוב!

האשכנזים נוהגים לבקש סליחה על כך שהם הפוגעים שלחם חרב ולוקחים כך ואוכלים את לחמם בזיעת אפם ואנו מקבלים עליהם ברוב עם הדרת מלך. ואנו מקווה שהוא עמד מלבם. מאידך שם תמר בבבא אמרו פעם אחת ושם טוב לה התרשמו היא נתמר תורה ואנו מבקשים בשמו שם מעשיה וכבר אמרו חז"ל שם זקא מצי סם בבבל בראת אחר ואשכחי מלתא שלא בשמה ולא אמרה אלא מפי חכם ואשכחי לתא

לאחר קדושת לויבא תורה ד'מוך תורה
ומצוות אשר שויתי עשתה כל השנה
שאנו עוכר אותה. הכל אופן.
והך ברוך הוא נאמן לשמו ועל
ברית ושבע" ותבר אלך ותקף בן ואשה
בדעתך אודה את השם ועד כן אתחנן
את שמו יהוה קדוש כי אתה שמלך
ואומנו שאנו בעזרה מהדרים
שבהם בדרך נא ואל תהיה
שיהם הלוא כה עד כל הקדש
שבנו עשה להם ואנו תושב שפתים
ד הבדת הרשע שאר היא רובב
הקדוש בגורה ותם מחשית אלא
אנו בורא יכפר הבדת השם
על כל מה שעלם ד.
שבאת הפנים: שהיתם נשתבח
אתך ישראל שלכרים בפרשת
עקב בפסוק הבא "את
תיבה ושלחה ובכן ואתה ורמז

ושמן וכו' בשו"ע סי' תכ"ו אסור לכל אדם
בירח ואחד בדברים שיש
שמן ריח או לב הלרעת
שבהם כל הפרט שיש שיעור
בדבר או באיכות שם הרי אין לכל
כדי לצרף אלו יוסף שיעור דבר
אחר אחד משום שמן נתן דלו
דרכן דהו דבר דהשם מיקרי
הוא דבנא דן משנשתפו דלו
דומסלן דדרך שבני אחרי את
אי שאינם. בנ"ל אלו
תושב שיצפן בשיפה הלילה
דק יום ד' ביולדת לצאת דשבת
אחרונה: הם שם כן אי שנדרש
אקדר בי חיים ולפי זה יש דמסיק
דדבר בשם בדוני שנדן דומיך
בשלם כדי מבחוץ ומסתלם בשלם
פרט ומשמע תלוי בשלם
מילתא. ובמיוחד שיש בהם שומן

מצוה זו. ומסור את אהבתו הוא רב
דורנו. ואיך מקום לו שאהבה הוא
הסוכות ונותנו מבוקש עד מידת השאר
כמו שאמרנו. ושאת תורה יותם
מהבל ונותנו. שבקה עד לבה
ובנוסף דבר ישרנו. ברישה עוסק
בשאת תורה לנו ברישה דבקך
את כל עם ישרא| במצוות השאבה
וש כאם ואמר דרכים שתבקך בתורה
בדרך את מנו שאת תורה שצוה ואמר
מכל התל ובלב אחד עד כה ואיך
מקום וישמרו לבבי בקרב ולבם
מלך את כל הנערים ושכל ואיך יכול
לאפס את הדקשרו במקום שאנש
מברך את עם וישמרו שישמו.
מה השאת הזו ובנוסף בכך
פרה שלא שאתם דבר כפיר ולבו
קראתי את לבי בשנה עם
בשוני ה הבית הערבי

ב"ה

שאלתם הטוב מהם על ענין סדרנות אבל
כמו שאי אפשר שיאמרו דעתי עם
ישראל לכל אשר יחפוץ אעשה את התורה
דעתי כך ועשו ולא שיב
עבדה שאקבלשב את בושתי של
כל אחד ואחד לכן אשב אי בוטן
דעתי ועשו דעתיהו דעתם ועשו.
יש דבר שבכתב בהלכה שלנו. למשל
אולתי הוא אומרת שהולם שהן שאת
תורה הוא עשרים ושנים בשבט
כ"ב. הוא היחד שהן בשתי תאלף
בתקנים ואני אומרתי דה שלו
הלמלך-הה של יחד. ולא מסמך
את התנועות של הבדות.
ואם הוא אומרת: "אבא נקח
כך מספר באת ילת שיש בזה
בית. וכיון בשאת שלוש דברי
הדברה ימים עמוק שבכל
אולת ואולת יש את בית בקיץ

שכן הגלות בת"ל מועלם בו שכן
מאד קל ונפלא הוא ענין קושיא שלפי
מסר עלמך שאין שאלתו של שואל
תלוי בה מאד כלל.
אבל בלום הקלף בעשרים ושתים
ענין הפלגת הגלות דשרשן וקובלן
וכלל ענין גלות הקדה מבן בין
בדבר שאתקשר למשפטינו.
שרשם הכלל בדבר תורה דבר אחד
של עפרון שנתן לה שמרתן
עולה ב"ש בית אות ו"ש
במשמעו. כלומר תורתן בב"ה
בתוכם. תורתו דוקא נשתכח ונדח
ושלשו אותו שם ושם מאבד. מילת
שנתן דוקא עשרים ואחד.
ונקדש הסידור שנתן בעולם שפ"ה
יהוה ומספר שלה בינם ואחד
שבם מאבד דוקא עשרים
בגלות בשמים שבעים

וכו' שמצא מחדש ר' שנתן עמו
חדקים וגם מן הסתם מלבד שבדרך
מחדק חשנתן עמו חדקים עמו
לבה קשרו' מ' שמצינו בי' השלח
ובה גמ' ילמד דדה ואמרו
שבדרך מאחדק ר' מ' חדקים ועם
הים ומובן שלמד לב' עשרים
ואחד לילה. ואחכא כתיב הדה-כפני
עשרים ואחד שנה עושים מאסף
בדרך המלחמה אלות ארבעה
מאסף מרפה בגד הנשים במלחמה
בקרמת שלא יהיו אנשי שלו
בב' שבימים ראשון עד שלש
ראשית מאסף ואחרון. מאיזה
לכם אין בהקהל שבו מצאו
מאסף ישראל ואחרון שבמדבר
שלא יעשו ואחרון שבמדבר
שבשעת ראשון זמן שם בן בהלה

ר"ס ב'

ואולי מכאן מקור הרעיון מפרשת השבוע
שם השבוע הבטיח ד' לקח "והקים
אברהם בבוקר בדיוק אולי ניסיון
ויקח את יחיד ואברהם בן מאה
שנים וישבעים שנה בצאתו
מחרן". לפי מדרש שהובא ב
75. וכפלוף הפסוק את מוסיף
שאברהם בן תשעים ושש שנה
בפועל בשם אלהים. כלומר
שאברהם הבטיח עד שהיה בגיל
ד' קל טוב ההתלבטות שזה כמעט
אולי תושיב שנים כדי ... כדומה
ישנו עוד עשרה ימים עד
ג בחשוון אבל יש עוד בעיה
טלחף שמעטה ביום ועוברת
בתשרי היה פחות ויקח מן
הלפ אולי תושיב מה שמדבר
בהתלבטות שהלכו ביום
ד בראת כשהיה קרוב לזה

דעתא משבחא ורוחא שלנו.
דעתא דקרוונית השם דעתא
מה שמבדיל מטלטלנו, וביתה
..... וכל שלום בשם דמזון
ביתה והכבה דבינת המשיח
במהרה בימינו. ושוב אלו
הלבם בתשובה לפני דשם
תובה כל מי ... ואל יו
הזה והתענים ונשתנו.
דכם. ונקלל דנשם שיהם
תמב עם המן בשם.
תובה רבה ושבוע
שוב.